

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste Juni 1885.

34te Aargang.

Den 55de Aarskonference,

holdt i Logan den 4de, 5te og 6te April 1885.

(Sluttet.)

Blandt de Rettigheder, som de forenede Staters Grundlov garanterer os, er ikke blot den, at „Kongressen skal ikke vedtage nogen Lov, henfigtende til at bestemme nogen Religion eller forhindre fri Religionsøvelse,“ men ogsaa den, at ingen Stat skal udgive nogen Lov, „der svækker indgaaede Kontraktens Gyldighed.“ Vore Forpligtelser ere Kontrakter af den helligste Bestaafenhed og af saa stor Bigtighed for Tid og Evighed, at alle verdslige Forpligtelser og Kontrakter i Sammenligning med dem synes ubetydelige. Mange af dem, som bekjende sig til Nutidens Kristendom, betragte dette som en Bilsfarelse, og uden Inspiration og Aabenbaring angaaende dette Punkt danne de sig det Begreb om Egtestab, at de blot indgaa dets Forpligtelser, indtil Døden adstiller dem. Det Skønne, Herlige og Varige i disse Familiebaand — disse for os saa dyrebare Forbindelser, som knytte sig til Familie-Organisationen — ophøre, naar Dødens grumme Sendebud nærmer sig. Uinspirerede Mænd have nu gjort det

til en Forbrydelse at have et saadant Haab og udøve saadanne Principer, som de dydigste, reneeste og mest udmærkede Guds Mænd ansaa som uvurderlige Skatte. I Følge en sejslagtig og selv-morderisk Politik søge de at tilintetgjøre disse Forhaabninger, der ere en Livsens Trøst for dem, som tro paa Guds Aabenbaringer, og at sønderrive Egtestabs Baand, der knoppes her i Tiden og ville blomstre og bære Frugt i vor Guds celestiale Rige i de kommende Evigheder.

Vor Tids Kristendom kan ikke byde os Noget af en evig Bestaafenhed, som kan erstatte os for den af os forlangte Dypgivelse af Sandheden. Sagen er, at Menneskene i deres Bestræbelser for at rette paa Guds Egtestabsystem have antaget et System, som er ganske ufliffet til at frelse Mennesket fra de ham omgivende stræffelige Dunder, thi medens Tusinder og Millioner hæderlige og op-rigtige Mænd i Verden have helliget deres hele Liv til Dydens og Sædelighedens Fremme og Syndens Undertrykkelse, have de af dem bekæmpede Dunder

alligevel stadigt formeret sig omkring dem. Det System, de lærte, var ikke Guds System, og derfor kunde det ikke opfylde Menneskenes Krav. De Love, Gud har givet for den lovlige Tilfredsstillelse af de Drifter, hvormed Gud selv begavede Mennesket, blive under det System, som nu er i Brug, tilfidesatte, og Kristendommens Historie underretter os om de stræffelige Følger, dette har haft: Kvindens Nedværdigelse og Prostitution samt Udbredelsen af det sociale Onde, Menneskehedens frygteligste Svøbe, med dets væmmelige og gyselige Følger. Med den Kundskab, vi have om Guds Love, kunne vi aldrig antage et saadant System og kalde det Civilisation. Vi benytte atter denne Lejlighed til at advare de Sidste Dages Hellige imod de mordriske og fordømmelige Stikke: Barmertord og Fosterfordrivelse, som man har forsøgt at indspire iblandt os. Disse Forbrydelser ere ogsaa de stræffelige Frugter af et af Mennesker dannet Ægteskabsystem, og de udøves i en saa frygtelig Grad, at Østens mest fremragende Tænkere have fortalt Folket og bevist det med statistiske Opgivelser, at medmindre disse Forbrydelser ophøre, vil det kun blive en kort Tid, til den oprindelige puritanske Slægt vil uddø, og Ublændinge træde i deres Sted og tage deres Huse, Jorder og Hjem i Besiddelse. Disse djævelske Handlinger ere blevne saa almindelige, at en af de paalideligste Historieforfattere siger, at Millioner gjøre sig skyldige i dem, fordi de tro, at de ikke have Raad til at opdrage Børnene.

Da den Del af vor Kirkes mandlige Befolkning, som praktiserer Polygami, anslaaes til kun lidt eller intet over to Procent af hele Medlemsantallet, anse vi det høist uretfærdigt, at de otte og halvfemsindstyve Procent forurettes og fornærmes, at deres Forretnings Forbin-

delse forstyrres, Børdien paa deres Ejendomme forringes, Byer ophidses og allarmes, og Folket i Almindelighed udsættes for alstens Tale paa Grund af dette Angreb paa dem, man bestylder for Lovbrydere.

Opgivelsen paa det ringe Antal Mand, som praktisere Polygami, viser paa det klareste, hvor ugrundede de imod os rejste Beskyldninger ere, at denne Anstalt truer den monogamiiske Ægteskabsorden, som siges at være et Særkjennde paa Nutidens Civilisation.

Behøve vi at spørge Eder, Sidste Dages Hellige, her forsamlede, om vore nuværende selvvalgte Reformatorer sætte Eder saadanne Eksempler, som I kunne selv antage eller ønske, at Eders Børn skulle efterfølge? Behøve vi endvidere at spørge Eder: Hvem har indført Drikke-, Spille- og Horehuse i vore Byer og Stæder? Hvem har værnet om og fremmet alstens Løsagtighed, som vi haabe de at have forladt for bestandigt, da vi kom til disse Bjerge? Vi opfordre Eder til at være paa Vagt og beskytte Eder selv og Eders Familier imod deres fordærlige og forførende Indflydelser. Deres Beje ere Dødens Beje, deres Stier føre til Ødelæggelse; derfor formane vi Eder til at bevare Eders Legeme og Sjæl i Renhed, at værne om Eders Hustruers og Døtres Dyd og Ære, at efterleve Eders Religion, at handle ærligt og redeligt mod Alle, og at opretholde de herlige Principer ubrødelige, som Eder ere aabenbarede. Og endvidere lader ikke nogen af de Forurettelser, hvormunder vi lide, friste Eder til at gjengælde dem i samme Slags eller til at overtræde nogen som helst af Landets konstitutionelle Love. I erindre, at Joseph Smith sagde, at dette hellige Dokument blev skrevet ved Guds Inspiration, og det bliver derfor vor skyldige Pligt at have

den i alle dens Bestemmelser. Og medens Menneskene i deres blinde Jver søge at undertrykke os og føre os i Trældom, maa vi ikke lade os opægge til at gjøre det Samme, men hævde vore Rettigheder og Privilegier, fremme Menneskenes Lykke og Velvære og forsvare deres Frihed, hvad end deres Navn, Farve eller Tro monne være.

Til Slutning bevidne vi højtideligt for de Sidste Dages Hellige og for Verden, ligesom vi saa ofte før have gjort, at Gud har oprettet sit Zion, og hans Værk vil gaa fremad, og Alle, som stride imod det, ville omkomme. I have set dette bogstaveligen opfyldt i Fortiden.

Vi bede Gud, den evige Fader, at velsigne Eder i Eders Familier, Flokke, Hjørde og paa Eders Marker, i Eders Forretninger og i alle Eders lovlige Foretagender; at han maa bevare Eder fra Eders Fjenders Hænder og tilsidst frelse og ophøje Eder i sit celestiale Rige i Jesu Kristi, vor Frelser og Forsløser's Navn. Amen.

Eders Brødre

John Taylor.

George D. Cannon

af det første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Efter at den foregaaende Epistel var bleven læst, fremlagde Apostel Heber J. Grant den følgende Resolution:

„I Betragtning af den Opgivelse i Epistlen, som vi netop have hørt oplæst, at den Del af vor Kirkes mandlige Befolkning, som praktiserer Polygami, ikke eller kun lidet overstiger to Procent af hele Kirkens Medlemsantal, og den Uretfærdighed, som udøves mod den store Majoritet af Samfundet paa Grund af de federale Embedsmænds Handlinger, foreslaar jeg, at denne Konference beskikker et Udvalg til at skrive en Række

Resolutioner og en Protest til de forenede Staters Præsident og til hele Nationen, hvori skulle fremsættes særskilt og enkelt de Forurettelser, som dette Territoriums Befolkning har lidt og endnu lider under paa Grund af de federale Embedsmænds tyranniske Opsørsel, og i et værdigt Sprog ansøge om at erholde den samme Behandling, hvortil andre af de forenede Staters Borgere ere berettigede, og indgive en Rapport derom til en Generalforsamling, som herefter vil blive sammentkaldt.

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget, og Konferencens Præsident udnævnte de følgende til at udgjøre nævnte Udvalg: John T. Caine, W. Jennings, J. Little, J. Sharp, Heber J. Grant, John W. Taylor, D. J. Whitney, J. D. Cannon, J. J. Wells, C. D. Card, Abram Hatch, W. W. Cluff, W. G. Smith, L. W. Shurtliff, D. G. Snow, T. G. Webber, J. S. Richards, S. A. Thurman, Joel Grover, A. A. Lewellyn, B. S. Roberts og Joseph Kimball, og de Forsamlede opholdt dem ved enstemmigt Botum.

Søndagen den 5te om Eftermiddagen bleve de følgende Forslag om at opholde Kirkens Authoriteter enstemmigt vedtagne:

John Taylor, Profet, Ser, Aabensbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i den ganske Verden.

George D. Cannon som første og Joseph J. Smith som anden Raadgiver i det første Præsidentskab.

Wilford Woodruff, Præsident for de tolv Apostlers Korum.

Medlemmer af de Tolvs Korum: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erasmus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington, Moses Thatcher, Francis M. Lyman,

John H. Smith, George Teasdale, Heber J. Grant og John W. Taylor.

Raadgivere til de tolv Apostler:

John W. Young og Daniel H. Wells.

Kirkens Patriark: John Smith.

De første syv Præsidenter over de Halvfjerdsfuldstyve: Henry Herriman, Horace S. Eldredge, Jacob Gates, Abram H. Cannon, Seymour B. Young, Christian D. Fjeldsted og John Morgan.

Kirkens præsiderende Biskop: William B. Preston med Robert T. Burton og John D. Cannon som hans Raadgivere.

John Taylor som Trustee in Trust (Kurator) for det religiøse Samsfund, bekendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at holde de lovmæssige Skjæder til dets Ejendomme samt afflutte Kontrakter for Samsfundet. Præsidentens Raadgivere, de tolv Apostler og deres Raadgivere samt William B. Preston som Raadgivere til Kuratoren.

Wilsford Woodruff som Kirkens Hi-

storiestriver med Franklin D. Richards som hans Medhjælper.

Albert Carrington som Præsident for det vedvarende Emigrationsfonds-Kompagni for de Fattiges Indsamling, F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, Wm. Jennings, John N. Winder, Henry Dinwoody, Robert T. Burton, A. D. Smooth og H. B. Clawson som hans Medhjælpere.

Truman D. Angell som Kirkens Arkitekt med T. N. Angell, jun. og W. H. Folsom som hans Medhjælpere.

Kirkens Regnskabsrevisorer: Wilsford Woodruff, C. Snow, F. D. Richards, J. F. Smith og W. Jennings.

John Nicholson som Konference-sriver og John W. Irvine og Geo. F. Gibbs som Kirkens Hurtigstrivere.

Konferencen sluttedes Mandag den 6te April til Oktober dette Aar; den bestemte Dag blev ikke nævnt.

Jesu Evangelium.

(Fortsat fra Side 231.)

At Jesu Kristi Evangelium nødvendigvis maa være et og usforanderligt, og at det med de foregaaende for dets Begyndelses-Principer er et fuldkomment System og derfor det ene frelsende, er en Paastand, der, om den end er aldrig saa upopular, dog støttes af de klareste Beviser. Den hellige Skrift er fuld af Beviser derpaa, og Fornusten støtter Nabensbarelsen tilstrækkelig i at stadfæstede Sandheder. Apostelen Peter, den højeste Autoritet paa hans Tid efter Kristi Himmelfart, erklærer (Ap. G. 4, 12), at „der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Menneſker, ved hvilket vi skulle vorde frelst.“ Dette

Skriftsted alene er Bevis nok paa, at Kristus alene er Verdens Frelser, og ligeledes til at stadfæste det Faktum, at om der end skulde være noget andet Evangelium, der besad Kraft som et Frelsningsmiddel, maatte det ligeledes være et Jesu Kristi Evangelium, estersom han er det eneste Ophav til Frelse for alle Jordens Beboere. Men Paulus, en anden af Apostlerne, bevidner i det 4de Kapitel af hans Brev til Epheserne, at der kun er „en Herre, en Tro, en Daab, en Gud og Alles Fader“, og viser tydeligt, at et af Evangeliets største Formaal er ved Hjælp af dets inspirerede Præstebømme og dets aandelige Raadegaver

at bringe dets Tilhængere til „Enhed i Troen“, førend de skulde fuldkommes i Kristo. Dette er saa herligt i Overensstemmelse med Frelserens egen højtidelige Bøn (Joh. 17), at hans Disciple maatte „være Et“, ligesom han allerede var Et med sin Fader i Himlen.

I det Paulus paa et andet Sted bebrejder de galatiske Menigheder deres Apostasi (Gal. 1, 8—9) og ligeledes visse Personers Bestræbelser paa at indføre et „andet Evangelium“ og forvende Kristi sande Evangelium, bruger han de følgende udtryksfulde Ord: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiker Eder det, han være en Forbandelse:“ og for at gjøre disse Ords Mening endnu mere tydelig, unisforstaaelig og udtryksfuld, gjentager han deene Forstrift saaledes: „Dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I have antaunnet det, han være en Forbandelse.“ Disse Ord ere allfor tydelige og letfottelige til at kunne misforstaaes af nogen som helst Undersøger af den hellige Skrift. De vise saa tydeligt, som Ord paa nogen Maade kunne, at Jesu Kristi Evangelium er et og det samme og i sig selv uforanderligt — det samme i Gaar, i Dag og for evigt; de vise, at dets Formaal er Medlemmernes timelige og evige Enhed, og at det var bestemt til Nytte og Betsignelse for hele Menneskeheden, især for dem, som vilde tro og adlyde dets Principer. Og hvorfor skulde det være anderledes? Gud er ikke Ophav til Splidagtighed og Uorden, men er i Særdeleshed en Elsker og Fremmer af Enighed, og stuer ikke med Velbehag paa Nogen, som elsker det Modsatte. Han vilde mindst af Alle bisælbe nogen som helst Ting, enten i Tanker, Ord eller Gjerning, som havde den mindste Retning til Riv, Splid og Uenighed.

Orden, System og evig Harmoni ere alle Begrebe synlige, i al hans underfulde Skabelse. Vi kunne ikke tænke os, at et saadant Bæsen, hvis udtrykte Hensigt er, at bringe sine Børn til Enhed i Tro og Bandel, vilde oprette eller understøtte noget Bærk, hvis Retning var i Opposition til Opnaaelsen af hans inderligste Ønsker, og at han vilde tilfidesætte sine Enigheds-elskende og Harmoni-forsremmende Egenstavers Grundprinciper for at stifte Strid og Splidagtighed paa Jorden, frembringe Uoverensstemmelser og Trætte blandt sine Børn, angaaende det største og aller vigtigste Spørgsmaal: deres Sjæles evige Frelse og Saliggjørelse. Vilde ikke dette blive Følgerne, hvis han skulde aabenbare til Menneskene mere end en Maade, hvorpaa at erholde Frelse?

Kristenhedens nuværende religiøse Udseende, med dens uligeartede Mangfoldighed af modstridende, uenige Sekter, der alle afvige fra hverandre, trættes og ere uenige indbyrdes, skjønt hver af dem holder for at være Kristi sande Kirke, burde give et tilstrækkelig tydeligt Svar paa det Spørgsmaal. Thi om det strøbelige Menneske, ved at forlade Sandheden og opfinde saa mange forskellige Veje og Maader, hvorpaa at dyrke sin Skaber, kan foranledige et saadant Røre af Læres-Tviftigheder som den, den kirkelige Kristendom — ikke at sige Noget om Hedenskabet — udviser, hvad kunde saa ikke den Almægtige gjøre i samme Retning, om ikke det var i total Modstrid til hans Principer at neblade sig til noget Saadant og derved forhindre Opfyldelsen af sine Formaal og domselde utallige Myriader af sine Børn til aandelig Død og Fortabelse! Vi kunde forsætte disse Bevisførelser i det Uendelige fra et bibelsk Standpunkt, men uden at gaa videre ind i dette guddommelige Bærk efter Beviser, af hvilke dens Blade

ere faa tæt bestrøede som Skovens Bund af Eстераarets faldne Løv, lader os underføge Vermet fra et andet Standpunkt og se, om ikke Fornuften alene vil støtte den Tro, at „dette Rigets Evangelium“, som skulde forkynedes og nu virkelig bliver „forkyndt i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk“, førend „Enden“ skulde komme, er det eneste Frelsnings-system, der nogenfinde er bleven eller vil blive aabenbaret af Himlen for Menneskeslægten's Forløsning og Ophøjelse.

Man maa antage, at der findes kun Faa eller Ingen, oprigtig troende paa Gud — eller paa nogen Slags Religion, der bærer Navn af Jesu Kristi Evangelium — som vilde sige, at dette sidste kunde være Andet end en fuldkommen Frelsnings-Plan. Den Almægtige er som et fuldkomment Væsen nødvendigvis fuldkommen i alle sine Handlinger, og ethvert af ham for vor Slægts timelige eller aandelige Gjenfødselse oprettet System vilde derfor være fuldkomment i dets Konstruktion og Virken og tilfulde i Stand til at opfylde enhver af dets Tilværelses Fordringer. Naar disse Fakta indrømmes, maa vi straks tilstaa, at Kristi Evangelium kun kan være Et og usforanderligt. Hvorfor dette? kunde man vel spørge. Af de følgende Grunde: et fuldkomment Evangelium maa af Nødvendighed være det ene frelsende; thi om to saadanne Systemer bleve aabenbarede — hvilke for Bevisførelses Skyld vi ville antage kunde aabenbares — maatte det ene sandsynligvis være underordnet eller ringere end det andet. Hvorfor skulde der oprettes to eller flere Evangelier med ganske det samme Formaal for Dje. Skaberer er en vis Økonomist, men en saadan Handling vilde være i højeste Grad overflødig og unødvendig. De kunde ikke være ganske

ens, uden at være det samme. Det ene maatte, som allerede er vist, være ringere end det andet, for kun et af dem kunde være fuldkomment, og dette vilde derfor tilfulde være i Stand til at opfylde akkurat det samme Formaal som begge. Det fuldkomne Evangelium, og dette alene, maa være Guds Bærf, for det ufuldkomne, mangelfuldt i sin Organisation og Kraft kunde ikke være hans Bærf, da der ikke findes nogen som helst Ufuldkommenhed i nogen af hans Gjæringer. Vel er det sandt, at hans Skabning, Mennesket, er nu meget ufuldkomment, men det var ikke saaledes i sin Oprindelse. „Gud skabte Mennesket oprigtigt,“ siger Salomon, „men de søge mange Epidesfindigheder.“ Paa Skabelfens Morgen blev Mennesket, tilligemed alle de andre af den Almægtiges Skabninger, skabt fuldkommen og erklæret „saare godt“, men siden faldt det i Overtrædelse, hvilket altid drager Mennesket ned ad, og ved sine egne Synder og Daarligheder er det stadigt nedsunket til sin uuværende faldne Stilling. Det er nu kun ved Hjælp af et fuldkomment Evangelium, at han kan blive gjenfødt og oprejst til den høje og fuldkomne Stilling, hvorfra han faldt, og et saadant er Jesu Kristi Evangelium, det Verme, vi nu har under Betragtning.

Et fuldkomment Evangelium, der omfatter al Sandhed, al Kundskab og alle Principerne henhørende til Fremgang, er nødvendigvis enestaaende og udelukkende i dets Bestaaen. I Virkeligheden forebygger det ikke alene Nødvendigheden, men ogsaa Muligheden af Tilværelsen, af noget andet Evangelium, der kunde have nogen frelsende Virksomhed eller Kraft; thi eftersom det er fuldstændigt og fuldkomment i alle dets Dele, altomfattende og altfor-maaende i sin Bestaaen og Gøne,

vilde det sikkert som det større indbefatte det mindre, saa at hvilket som helst Standpunkt vælges af Saadanne, som monne indlade sig paa at gjøre Indvendinger mod vor Stillings Gyldighed, er det klart, at et andet Evangelium end det eneste sande, der nogenfinde har eksisteret, eller under Tingenes Bestaenlighed nogen Sinde vil eller kan eksistere, vilde enten være overflødig eller umuligt; og at bestynde den alvise Skaber for at have begaaet en saadan Fejltagelse, vilde være en Fornærmelse mod hans Intelligents og en Bespottelse af hans Karakter. Menneskene maa opfinde, som de allerede have gjort, Systemer paa Systemer af saakaldt Religion, og til deres egen større Fordømmelse bedrageriff kalde dem ved hans hellige Navn, som døbe, paa det at Alle kunde leve, og nogle af disse af Mennesker opfundne Religioner — stjønt usubstændige og mangelfulde ligesom deres af Støv dannede Ophavsmænd — kunne dog være særdeles indbydende og populære blandt deres Trosbefjendere

og heller ikke aldeles uden Spor af Sandhed, saa ere de dog alle ulovlige og ubemyndigede af Gud, som ikke vil i mindste Grad anerkjende deres selvtilrænnede Myndighed og vanhellige Administration, ej heller vil han antage Frugten af nogen som helst Tro eller Gudsdyrkelsesmaade, uden den af hans Søns Jesu Kristi evige, uforanderlige Evangelium — det eneste Frelsningsystem, den fuldkomne, uendelige, Fremgangens Videnskab, den underfulde Plan, som er saa ligefrem, saa simpel og dog saa fuld af Kraft, saa særdeles stiftet for enhver Sjæls Trang og Behov fra den største til den mindste Intelligents, som nogen Sinde var ikkædt et jordiff Legeme, og som er saa vel stiftet til at opfylde det almægtige Skabers vidtstrakte Hensigter, nemlig at være den eneste fornødne Frelsningsmaade i dette Liv, og det Middel, hvorved at opnaa evigvarende Ophjøelse i det tilkommende.

(Fortsættes.)

Utah Nyheder.

— Der er Udfigter til, at Utah Countys store Byer i en nær Fremtid ville blive sat i Forbindelse med Salt Lake City ved Telefon. Hr. C. G. Holding, Bestyrer af „Rocky Mountain Bell Telefon Company“ her i Staden, er netop paa Rejse sydpaa for at træffe de fornødne Forberedelser i dette Njemed.

— Atter er Anlæggelsen af en Sidebane (fra Thistle Station ved Denver og Rio Grand Jernbanen) gennem Sanpete Dalen under Drøftelse af Jernbanemændene i Denver, Colorado. Bore Venner i Sanpete kunde være aldeles forvisse om, at Jernhesten i den nærmeste Fremtid vil lade sin Stemme høre i alle deres større Settlementer.

— Brødrene John L. Caine, John W. Taylor og John D. Cannon, som i Massemøderne Lørdagen den 2den Maj bleve bestiftede til at rejse til Washington for at fremlægge Utah-Folkets Sag for Presidenten, forlode Salt Lake City Mandagen den 4de Maj paa deres vigtige Mission.

 Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

De forenede Staters Højesterets besynderlige Dom.

De forenede Staters Højesteret har afgivet en Kjendelse i Rudge Clawsons Sag, der blev appelleret fra Utah Territoriums Højesteret. Underrettens Dom stadfæstedes. Stortjurys Lovgyldighed, som anklagede den Indstævnte, var Punktet, som blev afsjort. Denne Jury bestod af Mand, valgte paa Grund af deres erklærede Fjendskab mod den Indstævntes Tro. De valgtes i Følge Edmundslovens femte Paragraf, som bestemmer, at i enhver Sag for Polygami, Bigami og ulovligt Samliv skal det være tilstrækkelig Grund til at forkaste en Juror eller Rævning, om han troer, at det er ret for en Mand at have mer end en levende ufraskilt Hustru paa samme Tid eller at praktisere Samliv med mere end en Kvinde". Enhver, der var indkaldt for at tjene paa Stortjuren, og som ikke vilde nægte sin Tro, blev forkastet og saaledes kom Stortjuren til at bestaa ene og alene af Saadanne, som paa Grund af religiøs Tro vare fjendtlig stemte mod de Indstævnte.

Striden om Stortjurers Lovgyldighed drejede sig alligevel ikke om Retten til at indføre en religiøs Prøve, men Appellantens Advokat paastod, at denne Bestemmelse i Edmundsloven var ment for Forhørsjuren, og ikke for Stortjuren, thi Ordene som bruges ere: „I enhver Sag for Polygami o. s. v. skal det være tilstrækkelig Grund til at forkaste o. s. v.“; men ingen Sag begynder med at sammenkalde Stortjuren, men med at rejse Anklagen. Og videre, en Stortjury er sammenkaldt for at udfinde alle Slags Forbrydelser og ikke for en Slags, og da Stortjuren sammenkaldtes, saa det ikke ud til, at der vilde blive nogen Polygamisag fremsjort, og derfor var deres Sammenkalden ikke en Sagsøgning for nogen af de ovennævnte Overtrædelser. Mange anerkjendte Retsautoriteters Udtalelser anførtes for at støtte dette Argument, men Retten dømt, at Stortjuren var en Del af Sagsøgningen i dette Tilfælde, og derfor at Stortjuren, som indgav Klagen, var retsgyldig.

Juryen, som forhørte den Indstævnte, blev af dennes Advokat erklæret ulovlig, paa Grund af at den ikke var sammenkaldt i Overensstemmelse med de forenede Staters og Utah Territoriums Love. I Følge dem stode disse Rævninger udvalges af en Liste paa to hundrede Navne, der indgaves af Prævedommeren og Distriktsrettens Skriver, Halvdelen er saa Mormoner og Halvdelen Ikke-Mormoner; men Marsfagerne til Forkastelse, som Edmundsloven bestemmer, udelukte alle Mormoner paa Grund af deres Tro, og paa denne Maade udtømtes Jurylisten, hvorpaa Dommer Kane udstedte hvad kaldes en »open venire«: en kristelig Befaling til Marsfalken om at samle Juryen fra Gaderne eller hvor som helst i Distriktet, hvor Mænd kunde findes, der ikke kunde forkastes. Ved saadanne Midler kunde en saadan Jury samles, der kun havde til Hensigt at finde den Anklagede skyldig uden Hensyn til dennes Skyld eller Uskyld. Og Juryen, som forhørte Rudge Clawson var sammenfat af Mænd, som vare Fjender af hans Tro og fjendtlig stemte mod den

Religion, hvortil han bekendte sig, og var derfor hverken en upartist eller lovgylbig Jury.

Dommer Kane gjorde den Paastand, at han i Følge „Bedtægts-Loven“ havde Ret til at udstede en »open venire«, naar der ikke fandtes flere Navne paa Jurylisten; men det er et anerkjendt Princip i den amerikanske Retsskole, at Bedtægtsloven eller den udfærdigede Lov ikke staar i Kraft, hvor der findes skreven Lov. Og Poland-Loven tilligemed Utahs Love bestemmer, hvorledes Juryerne i Utah Territorium skulle sammensættes, og derfor er Bedtægtsloven ude af Kraft. Disse skrevne Forordninger omfatter hele Jury-Spørgsmaalet. Dette var almindeligt antaget, og næsten uden Undtagelse vare alle Utahs Sagsførere af den Mening, at heri havde Dommer Kane begaaet en Fejl, og at de Juryer, som vare sammensat paa Gaden i Følge »open venire« vilde blive dømt ulovgylbige.

Men til almindelig Forbauselse har de forenede Staters Højesteret opret, holdt Underrettens Fremgangsmaade, og saaledes kan man nu i Utah samle Rævningerne blandt den Anklagedes Fjender, naar han er anklaget for Bigami, Polygami eller ulovligt Samliv, og den Indstævnte finder ingen Beskyttelse i Loven. Dette er højt uretfærdigt, undertrykkende, og i Modstrid til Landets Grundlov saa vel som de Principer, hvorpaa hele Jury-systemet er grundet. At den Anklagede har Ret til at forhøres af en upartist Jury, der bestaar af hans Ligemænd, er anerkjendt i alle civiliserede Lande. Men i Utah nægtes denne gamle grundede Ret, naar Sagen angaar en Mormon, som simpelthen sætter sin Tro angaaende Ægtefæltet i Udførelse. Det er forunderligt, at de forenede Staters højeste Domstol vilde paa en saadan Maade understøtte Sammensværgelsen, som er bleven dannet mod de Sidste Dages Helliges Frihed og Ejendom. Ingen, som forstaar Sagernes Stilling, kan undgaa at opdage, at Retten har lagt mere Vægt paa hvad Følger, en modsat Kjendelse vilde have haft paa de Sager, som nu søres mod fremragende Mormoner, end paa Lovens Betydning og den Ed, som disse Dommere have aflagt at ville opretholde Konstitutionen og Lovene af de forenede Stater. Hvad Haab eller Forsikring om at faa en retfærdig Dom, kan nu en Mormon, beskyldt for Lovovertrædelse, have? Dommeren, Jiskalen, Marskallen og alle Rettens Embedsmænd ere den Kirkes erklærede Fjender, hvortil han hører, og nu kan ogsaa Juryen samles blandt hans bitreste Fjender, og baade Storjuryens og Forhørsjuryen samles i den Hensigt at faa ham dømt skyldig. Det er derfor intet Under, at de Anklagede have anset det raadeligt at undgaa Arrest hellere end underkaste sig en saadan Rettergangsfarce.

Men hvad kan man tænke om en Regjering, som tillader et saadant Forsølgelses System under Skin af Lov at eksistere, som nu findes i Utah Territorium? Tiden nærmer sig visseelig, da Herren, saasom forkyndt er af det nittende Aarhundredes Profeter, vil komme ud af sit Skjul og slaa Nationen med en saare stor Plage, medmindre der gøres Noget for at rette paa de Under og Forurettelser som nu blive næsten uundholdelege. Nationen saa vel som Individet ere Jehovas ansvarlige for deres Handlinger. Og han, som kan skabe og tillige tilintetgjøre, vil visseelig belønne dem i Følge deres Gjerninger.

Det er nu en Tid, som vil prøve de Helliges Tro og Taalmodighed. Nogle ville blive forfagte; nogle ville vende sig bort af Frygt; andre ville spille Judas

Rolle og forraade deres Brødre for det, som forgaar; men de sande Guds Hellige ville udholde, som de bedst kunne, den Haan, som kastes paa dem, samt Fratagelsen af deres Nettigheder, stolende paa, at den Gud, som de trods en truende Verden havde tjent, vil forsvare deres Sag og udarbejde deres Befrielse. Saa sikkert som han styrer og regjerer i Evigheden, vil han i sin egen beejtlige Tid blotte sin almægtige Arm, og medens han slaar H Keren og Undertrykkeren, vil han føre sit Folk til Sejer og fremstjynde sit store og herlige Værk. Fryder Eder, J, som ere forfulgte for Aetfardigheds Skyld! Glæder Eder, J, som efterstræbes og undertrykkes paa Grund af Eders Lydighed mod Guds Love! Thi han, som har velsignet Eder i den forbigangne Tid, vil i Fremtiden styre Alt for Eders Bedste, og stor skal Eders Belsønning blive i Tid og Evighed. Gud regjerer ligesaa meget, naar Stjerne trække sig sammen, og Uvejret raser, som naar den styrie Himmell ignes som en straalende blaa Hvalving, og Atmosfæren er fyldt med Fred. Lad Jagen tro, at nogen af disse Forholdsregler ville for et Øjeblik standse det, som kaldes Mormonismen. Dens Gang er fremad, dens Tilhangere have antaget sig Sagen for evigt, og den vil aldrig svækkes eller udryddes af Jorden.

(Mill. Star.)

Afsøgning. De følgende Brødre løses med Tillabelse at rejse hjem med Emigrationssejlskabet, som afgaaer herfra i Juni: Præs. J. Hansen, Kjøbenhavns Konference; Præs. D. Sørensen, Frederik Ludvigsen og Ole Hansen, Aarhus Konference; Martin Jensen, C. W. Knudson, C. Nielsen og Daniel K. Brown, Aalborgs Konference; Præs. M. Christophersen, Thowald Thoresen, John P. Ipsen, Joseph Monson og C. J. Christensen, Christianias Konference; Lars M. Bod, Charles Lindquist og L. J. Svalberg, Stockholms Konference; Samuel P. Nelson og Emil Erickson, Gøteborgs Konference; John. H. Anderson, Skaanes Konference.

Disse Brødre have næsten alle arbejdet over to Aar her i Missionen, og paa dennes Vegne føle vi til at takke dem for deres udviste Flid og Nidkærhed for Sandhedens Udbredelse. Maa Herrens Velsignelse fremdeles følge dem, og maa han føre dem lykkelig og vel hjem til deres Kjære i Bjergenes Dale!

Besikfelse. C. Christiansen besikkes til at præsidere over Aarhus Konference, H. J. Christiansen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og besikkes til at præsidere over Christiania Konference. C. J. Olsen besikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Anthony S. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Den tyrkiske Mission.	i Konstantinopel til Præsident D. S.
Følgende interesfante Beretning er	Wells i Liverpool:
et Uddrag af et Brev fra Eldeste Spori	„Søndagen den 22de Marts blev

jeg af Dr. Marian indført til de Herrer Giragorian og Dabrudjian, Doktorer og Kvækerpræster. Jeg havde en lang og ikke ubehagelig Samtale med dem, og senere overværede jeg deres Forsamling, hvor Tyrkisk og Armenisk blev talt. Giragorian indbød mig til at besøge ham i hans Hjem næste Dag, og Dr. Dabrudjian tog en Spadseretur med mig og gjorde mange Spørgsmaal; han var ikke i Samklang med Læren om den patriarkalske Høgteskabsorden, paastod at Bibelen indeholdt de sidste Aabenbaringer til Menneskene, og sagde, at hvis vi indrømmede, at nye sande Profeter endnu kunde komme, vilde Døren ligeledes være aabnet for falske Profeter. Efter som han lovede at ville læse, hvad vi havde at sige angaaende ny Aabenbaring, leverede jeg ham næste Søndag et Brev, hvilket jeg under Bøn og megen Eftertanke havde skrevet, og hvilket vil berøve ham ethvert Paasfud for Undskyldning. Siden den Tid har han slyet enhver Sammenkomst, men rakte mig Haanden forleden Dag, da vi tilfældigvis mødtes paa Gaden. Jeg tilbragte en meget behagelig Aften hos Dr. Marian, der med Flid søgte at blive bekendt med Sandheden.

Den 24de besøgte jeg efter Faste og Bøn Dr. Giragorian. I Begyndelsen var han meget venlig, og gjorde Spørgsmaal i forskjellige Retninger, men han blev mer og mer ivrig, tog omsider den græske Bibel ned for at modbevise mig, og tilsidst, fordreven deri fra Sted til andet, tog sin Tilflugt til den berømte Lære: „Vi ere alle Konger og Præster, om vi kun tro paa Kristus uden nogen udvortes Gjerning.“ Under vor Diskussion læste han Gal. 1, 8; men da han blev overbevist om, at de selv og ikke Mormonerne havde forandret den Lære, Paulus prædikede, undskyldte han

sig fra videre at fortsætte Diskussionen. Skjønt sulken og træt sølte jeg mig dog bedre tilpas, end han gjorde. Jeg har kun set ham en Gang siden, og da havde han for travlt til at indlade sig paa en Samtale.

En Maaned efter at jeg afslagde mit første Vidnesbyrd for den tyfste Arbejdsforening, besøgte jeg dem igjen. De syntes ikke at se mig, men vare dog meget forsigtige for ikke at komme til at træde paa mig. Da der var nogle Damer tilstede, bad nogle Herrer mig, for at tilfredsstille disse Damers Nysgjerrighed om at tale for en halv Times Tid. Jeg sølte mig omtrent i samme Stilling som en Soldat, naar han efter at have staaet hele Dagen, beredt og ventende paa at kæmpe med Fjenden, og i det han begiver sig til Lejr pludselig bliver angreben. Jeg fortalte dem mange slaaende Sandheder paa en meget ligefrem Maade. Da min Tid var udrunden, ønskede Nogle, at jeg stulde fortsætte min Tale, medens Andre bleve noget urolige. Spørgsmaalet blev afgjort ved at give mig Lejlighed til at tale, og jeg fortsatte til Kl. 1 om Natten.

Den 29de Marts holdt den berømte Dr. Sommerville et udarbejdet Foredrag om Sadrach, Mesach og Abed-Nego. Det var kun en skøn Forestilling — jeg kunde med Rette sige et Skuespil. Nogle gode filosofiske Principer bleve blandede med falske Religionslærdomme og udtalte i smukke Ord, der forvandrede Folk og forblindede dem for Bilsfarelsen. Jeg gik hjem og skrev Talen, da jeg tænkte, den kunde maasse komme til Brug i Fremtiden.

Den 1ste April havde jeg en lang Samtale med en lærd Tyrk, som kunde tale Engelsk. Han kjender nu vore Lærdomme, men var ilde tilmode over, at hans gudsfornægtende Lærdomme og

Ideer vare saa let nedbrudte. Først lo han ad Mabenbarelse, Opstandelse og andre bibelske Lærdomme; han tog sin Blyant og aftegnede vort Solsystem med Planeter osv. paa et Stykke Papir, og forklarede mig derpaa alt, hvad han vidste om Astronomien og maaste lidt mere til. Jeg lyttede, medens han troede, at han beviste Urimeligheden i at tro paa Bibelen. Derpaa, bedende ham at undstylde mig, fortalte jeg ham Noget om Oldtidens lange siden tabte Videnskaber, henførte til Abrahams Bog og de store Sandheder, den indeholder, og hvilke endog forbigaa Herschel og Madler; jeg fortalte ham om den store Pyramide og om Oprindelsen af den falske Magi i Ægypten, samt hvorledes Apostelen Orson Pratt rettede en vis Fejltagelse i de astronomiske Beregninger. Jeg trostede ham dog ved at paaminde ham om, at det var af Araberne, Toricelli laante den rigtige Ide om Univerfet, hvilken inspirerede Columbus. Han spurgte mig, om Mormonerne have gode Skoler, hvortil jeg svarede: „Ja, de bedste i Verden.“ Da han hørte dette, sagde han: „Mand, De maa komme hjem til mig“ — en Vresbevisning, en Tyrk sjælden viser en Fremmed — „hvor De ogsaa kan tale til mine Venner.“ Jeg har kun set ham en Gang siden og ved ikke, hvad Indflydelse mine Ord have haft paa ham.

Den 7de April havde jeg igjen en interessant Samtale med Dr. Mavian, som havde indbudt sine Slægtninge og Venner og oversatte mine Ord for dem. Maa Herren velsigne denne Mand! I Aften fik jeg Oplysning om det indre Liv og de selskabelige Forhold af de saa kaldte bedre Klasser af Armenierne. Dette vilde for sig selv være Nok til at skrive et interessant Brev om. Ned-sunkne i Britantæri og Stinhellighed viser

der sig i dem de tydeligste Tegn paa et faldent Folkelag.

Den 8de April blev jeg bedet om at besøge en syg Dame paa over 70 Aar. Hun var i stor Lidelse, ophovnet paa den ene Side, bleg og haabløs. Børnebørnene fortalte mig, at de nu forgjæves havde søgt Doktorer og Præster om Hjælp. „Vi have henvendt os til de tyrkiske Dervisser, men det har Intet gavnnet. Kan De hjælpe vor stakkels Bedstemoder?“ Jeg sagde, at jeg kunde ikke gjøre Andet for hende end bede, og at vi sjældent lagde Hænder paa Noget udenfor vort Samfund. De hørte mig Vin, hvilket jeg frabad mig. En gammel Dame sagde: „Maaste, om denne Mand beder for vor gamle syge Ven, hun kan blive helbredet.“ Jeg salvede hende og overlod hende i Herrens Haand. Om Aftenen gik jeg atter hen til Tyfterne, men blev behandlet med Foragt, og gik derpaa hjem med Taknemmelighed i Hjertet til Gud for Evangeliet, og at jeg var agtet værdig til at lide Lidt for Sandheden.

Den 9de fortalte Broder Bartooguan mig, at han var ved at gaa til Alexandria i Ægypten som Tolk. Den 10de besøgte jeg den syge Dame igjen og fandt, at der var sket en god Bedring. Der var Mange tilstede, og vi glædede os en Tid tilsammen. Dr. Mavian udtolkede mine Ord til dem i Armenisk. En lykkeligere Mand gik aldrig over Galata-Broen, end jeg var den Aften, jeg ved Stambouls og Peras Tusinder af skinnende Lys og under den stjerneklare Himmels Hvalving var paa Rejen hjem.

Ældste G. L. Rosengren, som tillige med fire andre Missionærer forlode Kjøbenhavn den 7de Maj paa deres Hjem-

rejse til Utah, meddeler os det Følgende fra Liverpool dateret den 14de Maj:

Om Natten efter vor Afrejse fra Kjøbenhavn var det godt Vejr, men der- efter tiltog Vinden i Hestighed til om Søndagen og var imod os hele Tiden. Mandag Morgen kom vi til Hull og gif i Land Kl. 2 1/2. Alle vore Sager bleve gennemfete, og Kl. 8 forlod vi Hull og ankom til Liverpool næste Morgen. Jeg

var af os alle mest syg. Nu ere vi alle vel og vente med Langsel paa at fortsætte Rejsten. I Morgen gaa vi ombord, men komme ikke til at sejle til den 16de. Vi have besøgt og hilset Brødrene paa Kontoret, og set en Del af Stadens Seværdigheder af alle Slags. Alle forene sig med mig i at sende vor Hilsen til de Hellige i Skandinavien.

Konferencemøde i Kristiania.

Mødet afholdtes i de Helliges Forsamlingslokale i Østerhaugsgade Nr. 27 og tog sin Begyndelse den 16de Maj, Kl. 8 Estermiddag. Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Missionspræsident A. S. Lund, Kouf. Præs. M. Christophersen, C. Andersen, T. A. Thoresen, C. J. Christensen, Josef Monsen, J. S. Elinger, Nephi Andersen, C. F. Carlsen, N. S. Jensen og H. C. Petersen.

Forsamlingen begyndtes med Sang og Bøn, og Emil Andersen blev valgt til Skriver for Konferencen.

Tiden blev overladt til Grensforstanderne at aflægge deres Rapporter over Grenenes Tilstand og Bærkets Fremgang som følger:

T. A. Thoresen, Forstander for Drammens Gren, berettede, at Grenen tæller 146 Medlemmer. Siden sidste Konferencemøde var der døbt 8 og udeløst 2; der var holdt 29 Forsamlinger hos Fremmede; Grenen har 2 kvindelige Hjelpeforeninger i god Forsatning; Stjerner og Skrifter udsprede beløb sig til en 80 Kroner. Forstanderen har et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenbringeelse til Jorden, om de Sidste Dages Helliges Læres Overensstemmelse med Jesu Kristi Lære paa hans Tid. Udfig-

terne vare nogenlunde gode og Øvrigheden human.

Nephi Andersen, Forstander for Trondhjems Gren, sagde, at der var 80 Medlemmer, meget udsprede, og Udfigterne vare mindre lovende, men han havde Haab om, at det vilde blive bedre i Fremtiden.

Josef Monsen, Forstander for Frederikstads Gren, afgav sin Rapport, der viste, at 12 vare tillagte Kirken der ved Daab, og Medlemsantallet var nu 58. Bøger og Skrifter vare udsprede til et Beløb af 36 Kroner og 45 Forsamlinger vare blevne holdte, hvoraf 4 hos Fremmede. Der var en kvindelig Hjelpeforening og en Søndagskole i god Forsatning. Han havde gjort Forsøg paa at indføre Evangeliet i Sarpsborg og havde dessaarsag lejet et lille Lokale der og holdt Forsamling hver 14de Dag, men da Øvrigheden fik Underretning derom, forbad de Ejeren at leje det ud til Mormonerne, og Forsamlingerne op- hørte der. Han havde ligeledes været oppe i Rakkestad Sogn og der faaet Lejlighed til at holde Forsamling; men næste Dag havde 8 af Bygdens haabefulde Ungdom taget sig en Styrkedrif som Forberedelse paa at drive Mormon-

præsten ud af Byen, men denne slap dog efter nogen Mejlighed helstindet derfra.

M. Thulin, Forstander for Hede-markens Gren, sagde, at denne Gren talte 54 Medlemmer, og der var 1 døbt og 1 ubeløst og 3 emigreret siden sidste Konference, Bøger og Skrifter udspredt til et Beløb af 44 Kroner, 14 Forsamlinger holdte, hvoraf 4 hos Fremmede; der var en kvindelig Hjælpeforening i god Forsatning. Selv var han glad ved at arbejde for Evangeliets Fremme.

Præsident A. H. Lund udtalte sin Glæde over at møde med de Hellige i Konference og sagde, at skjønt det synes, at Evangeliet gaar smaat frem, er der dog bleven et godt Arbejde udført gennem Vinterens Løb. Verden foretrækker nu i Almindelighed Løgn for Sandhed, og derfor antages de mange falske Beskyldninger mod de Sidste Dages Hellige som Sandheder; han udbad Herrens Betsignelser over Forsamlingen, hvilken derpaa sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Formiddag Kl. 10

begyndte Forsamlingen atter med Sang og Bøn.

C. J. Christensen, Forstander for Frederikshalds Gren, sagde, at Grenen tæller 36 Medlemmer; der var døbt 6, 2 ubeløst og døbt 1 siden sidste Konference, udspredt Bøger og Skrifter for et Beløb af 43 Kroner, og der var en kvindelig Hjælpeforening og en Unge Mænds Forening begge i god Forsatning.

J. B. Ibsen havde indsendt en skreven Rapport for Bergens Gren. Han havde gaaet fra Hus til Hus og frembudt Skrifter, men kun faa brød sig noget om dem, da de havde nok af den Slags før. Fremgangen havde ikke været stor, efterføm kun 2 vare blevne døbte.

L. A. Thoresen, Forstander for Arendals Gren, berettede, at Medlems-

antallet der var 79, døbt 5, emigreret 1; Udspredelsen af Bøger og Skrifter beløb sig til 35 Kroner. Han havde godt Haab om, at Flere vilde adlyde Evangeliet i den nære Fremtid, som tildels tro vor Lære at være Sandhed.

Præs. M. Christophersen sagde, at i Kristiania Gren var Antallet af Præstedømmet og Medlemmerne 352. Siden sidste Konference var der døbt 13, ubeløst 4. Der var afholdt 47 Forsamlinger hos Fremmede; der var 1 Unge Mænds og 1 Unge Kvinders Forening, der have udspredt mange Skrifter og gjort Meget for Evangeliets Udbredelse. Den kvindelige Hjælpeforening har udgivet 423 Kroner til at hjælpe de fattige og Missionærerne med. Der var ogsaa en Søndagsstole i god Forsatning.

J. H. Clinger, som havde arbejdet i Drammens Gren, sagde, at han havde haft Lejlighed til at tale med Mange om Evangeliet, men fandt ikke Folk meget modtagelige for Sandheden. Han var taknemmelig til Herren for den Lejlighed, han nu havde, at virke som Missionær; han har sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Harald Eriksen, der ligeledes havde arbejdet i Drammens Gren og Arendals Gren, udtalte sin Glæde over at være agtet værdig til at være en Arbejder i Herrens Binaard; han havde siden Januar Maaned virket i Arendals Gren; de Hellige der bo meget adspredte, saa at det var vanskeligt at besøge dem alle; han havde baaret sit Vidnesbyrd for Mange og var villig til at udføre, hvad der blev ham paalagt.

Forsamlingen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Chr. Andersen, om-

rejsende Eldste i Konferencen, talte. Han havde været paa forskjellige Steder i Konferencen, og i Almindelighed sølte de Hellige godt, og Præstedømmet var i fuld Virksomhed for at sprede Lys og Kundskab blandt Menneskene. Selv ønskede han at virke for Herrens Sag og nærrede et godt Haab for Bærkets Fremme.

Eldste M. Christophersen afgav dernæst sin Rapport for hele Konferencen: Medlemsantallet var med Præstedømmet iberegnet 827; der var døbt 46, udelukt 8, emigreret 10, udsprede Bøger og Skrifter til et Vælsb af 243 Kroner.

Kirkens almindelige Autoriteter faa vel som de lokale bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner, ligeledes Missionærene til at fortsætte deres Arbejde i Følge deres tidligere Bestikkelser med Undtagelse af Harald Eriksen, der løstes fra at arbejde i Arendals Konference og bestikkedes til Forstander for Bergens Gren.

De nylig ankomne Eldster bleve i Følge deres Bestikkelser opholdte af de Hellige: N. H. Jensen som omrejsende Eldste i Drammens Gren, H. C. Petersen som omrejsende Eldste i Arendals Gren, og C. F. Carlsen som omrejsende Eldste i Frederikshalds Gren. Alle Forslag vedtoges enstemmigen.

En Salme blev affungen.

Præsident N. H. Lund havde glædet sig ved at høre Rapporterne og ved at se den Enighed, der hersker blandt de Hellige. Han fremsførte mange Beviser paa, at Joseph Smith var en sand Profet, kaldet af Gud, og læste af Pagtens Bog nogle af de mange Profetier, der siden deres Forudsigelser ere bleve bogstavelig opfyldte. Han bevidnede, at de store Plager, der skulle udgaa over Jorden, ikke vare langt borte, og at de trofaste Hellige vilde blive udfriet fra Babylon.

Sang og Taksigelse Kl. 4.

Kl. 7 om Aftenen begyndte Forsamlingen igjen med Sang og Bøn, hvorpaa Eldste C. F. Carlsen talte til Forsamlingen, hentydende til den Trængsel, der til alle Tider har været Guds Folk til Del ligesom og Frelseren selv, da han vandrede paa Jorden. For at sikre os vor Frelse var det nødvendigt, at vi forblive trofaste i de Pagter, vi have gjort med Herren. Han vilde ikke bytte sin Tro og sin Kundskab om Guds Villie for Verdens Rigdom eller Pragt, og vidnede om Sandheden af det Evangelium, de Sidste Dages Hellige forkynde.

Eldste N. H. Jensen sølte sig tilfreds med, at han var kommen her til dette Land for at forkynde Evangeliet til Folket, og haabede ved Herrens Hjælp at være i Stand til at udføre sine Pligter i denne Henseende.

Eldste H. C. Petersen sagde, han var ligeledes sendt som en Herrens Tjener for at prædike Evangeliet til Folket, og var glad ved at være agtet værdig dertil og ønskede, at Herren vilde give ham Kraft til at gjøre sin Pligt.

Præs. M. Christophersen talede dernæst til Forsamlingen, sigende, det var nødvendigt for os at have Visdom, Mod og Kraft fra Herren til at udføre vort Arbejde. Menneskene blive ophidsede, naar vi komme frem og erklære, at vi have det hellige Præstedømme og den bindende og løsende Magt, som Jesus gav sine Apostler i fordums Dage. Han talte om Træfaldet, som skete for en 1800 Aar siden, da den romerske Magt overvandt og udryddede de Hellige, og satte sig selv i Guds Sted og gav sig selv ud for at være Gud. Den samme Magt havde opfundet og indstiftet Barnebaaben og forkastet den rette Daab, nemlig den, hvormed Frelseren lod sig døbe for at vise Verden et følgerærdigt Eksempel.

Præsident A. S. Lund talte om det store Haab, vi have, der ikke alene er for dette Livs Velværen, men strækker sig ind i det tilkommende, langt hinsides Sjælet. Vi vide, hvad vi kunne opnaa ved at være trofaste, og dette burde være Nok til at opmuntre Enhver til at leve i Menighed for Herren og gjøre hans Villie. Han talte om Opstandelses-Principet og formanede de Hellige til at leve et helligt og rent Levnet for Herren.

Efter Sang sluttedes Mødet med Taksigelse af Præs. M. Christophersen.

Mandag Forniddag Kl. 10 fortsattes

Konferencen. Talerne vare L. A. Thoresen, J. Monsen, C. J. Christensen, M. Christophersen og Præs. A. S. Lund, som gave mange gode Raad og Lærdomme til Missionærene angaaende den bedste Maade at fremme Evangeliet paa.

Præs. Christophersen oplæste den finansielle Rapport, som blev enstemmig antaget.

Konferencen blev derpaa sluttet til ubestemt Tid.

Emil Andersen,
Konferencens Skriver.

Utah Nyheder.

— Den 21. ds. blev den ellers fredelige Landsby St. Johns i Tooele County forfyrret af „Deputy Marshall“ Vandercook's Narværelse. David C. Davis, bestyldt for ulovligt Samliv, var Gjenstanden for den berygtede Embedsmands Besøg. Davis beholdt foreløbig Friheden ved at stille 1500 Dollars Kaution.

— Formodentlig i Betragtning af, at saa mange af Landets bedste Borgere skulle indfærtes i Tugthuset for deres Religious Skyld er man endelig kommen i Tanke om, at Territoriets uuværende Tugthus ikke er betvemmeligt nok for disse. Et Beløb af 55,000 Dollars er derfor bevilget af Federal-Regjeringen til Opsførelse af et nyt.

— Broder D. B. Shaw af Salt Lake City gjorde forleden et vellykket Forsøg paa Glasstilvirkning, ved Hjælp af en almindelig Jærnstøberovn. Det frembragte Glas, der er af en noget grønagtig Farve, er smukt, gjennemsigtigt og det bedste, som nogensinde har været fabrikeret i Utah. Det tør haabes, at Territoriet snart vil faa et Glasværk.

Emigrationsprisen fra Kjøbenhavn og Christiania til Salt Lake City er nedsat til 220 Kroner.

Dødsfald. Ane Johanne Krogh, født i Tvedestrand i Kristiansands Stift, Norge, den 11te April 1813, gift med Christian Krogh i 1844, og emigrerede til Utah i 1874, afgik ved Døden Fredag Aften den 3die April, efter en haard Sygdom, som varede i fem Uger.

Indhold.

Den 55de Aarskonference	257.	Afløsning	266.
Jesu Evangelium	260.	Bestikkelse	266.
Utah Nyheder	263. 272.	Korrespondance	266.
Redaktionsbemærkninger:		Konferencemøde i Kristiania	269.
De forenede Staters Højesterets		Dødsfald	272.
befynderlige Dom	264.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzenegade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.